

her i Landet, thi der er allerede et saadant Forsøg i Gang paa La Cour-Vejens Skole. Jeg har forstaaet Ministeren saaledes, at Ministeren vilde begrænse sig til eventuelt at støtte dette Andragende fra Frøken Konstantin Hansen og ikke er villig til direkte at gøre noget for Uddannelsen af Lærerinder til Montessori-Undervisning.

Jeg vil dernæst takke Ministeren, fordi han har meddelt, hvorledes foreløbig Forhandlingerne staa angaaende et Professorat i Arvelighedsforskning og Raceforbedring. Ministeren sluttede sin Meddelelse med en Bemærkning om, at det jo ikke var sikkert, at Universitetet havde saa stærk Tiltro til denne Forskning. Det kan man naturligvis ikke vide, det kan hverken Ministeren eller jeg vide noget om, naar Universitetet ikke har givet sit officielle Svar, men jeg har nu en rigtig god Tro til, at Universitetet i København ikke paa dette Punkt vil staa tilbage for de videnskabelige Institutioner andre Steder i Verden. Det er en opdukkende Videnskab, og jeg kan ikke tænke mig den Mulighed, at Københavns Universitet ikke vil tage Del i denne videnskabelige Forskning. Hvis det skulde ske, hvad jeg ikke tror, at Universitetet svarer, at det ikke ønsker et saadant Professorat, kan jeg ikke antage, der foreligger nogen anden Grund til det, end at man lige i Øjeblikket ikke har den Mand, der skal til, men overfor en saadan Vanskelighed kan Universitetet ikke kapitulere, thi hvis ellers selve Sagen har Værdi, er der ingen anden Udvej, end at Universitetet maa se at uddanne en Mand, som baade har de medicinske Forudsætninger og tillige de specifikke Forudsætninger i Retning af moderne eksperimentel Arvelighedsforskning, som skal til, for at vedkommende kan være Lærer i et saadant Fag. Jeg haaber, som sagt, det bedste af Universitetet.

Jeg skal derefter gaa nærmere ind paa de Spørgsmaal, om hvilke Ministeren har talt saa meget i sit Svar til mig, nemlig Forholdene paa Haderslev Seminarium. Den højtærede Minister mente, at jeg i det Foredrag, jeg holdt om denne Sag, havde givet en urigtig Fremstilling, en Fremstilling, som hvilede paa et ikke tilstrækkeligt undermuret Skøn. Det kan jeg ikke erkende. Ministeren har overfor mig for det første indrømmet, at den Grundbetragtning, jeg har gjort gældende med Hensyn til Seminarierne i Sønderjylland, er en rigtig Betragtning, altsaa at man

af disse Institutioner ligesom af andre Statsinstitutioner i det genvundne Land ikke alene maa kræve, at de kan løse deres Opgave i al Almindelighed som enhver Statsinstitution, men at man paa Grund af de særlige Forhold, der foreligger i Sønderjylland, maa stille større Krav, og at disse Krav for Seminariernes Vedkommende med Rette maa gaa ud paa, at de skal kunne løse et Seminariums Opgave paa en særlig fyldestgørende Maade. Dette er Udgangspunktet for hele min Betragtning, og dette Udgangspunkt har den højtærede Minister erklæret sig enig med mig i; for saa vidt er der altsaa et fælles Grundlag for Drøftelsen af denne Sag. Det, der saa skal bevises, naar man skal være saglig paa dette Omraade, er paa den ene Side, at disse Seminarier er saaledes, at der kan gives en Undervisning paa dem, som overgaar den, der ellers kan gives paa et dansk Seminarium, eller som staa paa Højde med det bedste paa et dansk Seminarium; og det, jeg har at bevise, er, at der for mig foreligger Grund til at mene, at den Undervisning, der gives paa disse Seminarier, ikke kan siges at høre til det fremragende. Thi det er jo det fremragende, vi begge to er enige om at kræve paa det Sted. Men saa siger den højtærede Minister: Et Skøn over dette kan man ikke faa ved Snarbesøg eller ved korte Besøg.

Nu maa jeg gøre den højtærede Minister den Indrømmelse, at hvis dette er rigtigt, saa har jeg Uret; hvis det er rigtigt, at man ikke kan danne sig et Skøn over disse Forhold ved et forholdsvis kort Besøg, saa har jeg taget fejl. Men saa maa den højtærede Minister ogsaa forstaa, hvad det er, jeg har udtalt mig om. Jeg har ikke udtalt mig om disse Læreres videnskabelige Kvalifikationer, ikke med et Ord. Jeg har ikke sagt noget om, hvorvidt de gør fejl i saglig Henseende, for jeg indrømmer, at det gør enhver Lærer; og det vilde være letsindigt, hvis man dømte om et Menneskes videnskabelige Kvalifikationer, naar man ved det, den højtærede Minister har kaldt et Snarbesøg, iagttager, at der gøres en eller anden Fejl. Nej, det, jeg har omtalt, er udelukkende disse Læreres Metode, og her maa jeg hævde — og jeg har dog nogen Erfaring som Skolemand —, at den erfarne Skolemand, som kommer ind til en Lærer og hører paa hans Undervisning, meget hurtigt kan høre, om Undervisningen i metodisk Henseende er fyldestgørende eller ikke. Og dette er